

Sygn. akt V Ca 610/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Barbara Chłędowska
Sędzia:	SSR del. do SO Witold Benicki
Protokolant:	Tomasz Kluz

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt XI C 98/15

oddala apelację.

SSO Barbara Chłędowska SSO Adam Simoni SSR del. do SO Witold Benicki

Sygn. akt V Ca 610/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 stycznia 2016 r

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 7 maja 2015 r. oddalił powództwo o zapłatę powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. skierowane przeciwko pozwanemu R. K..

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o ustalenia faktyczne i dokonane w oparciu o te ustalenia rozważania prawne wskazane w uzasadnieniu zalegającym na k. 85-86 akt sprawy.

Od powyższego wyroku powód wniósł apelację zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj art. 6 kc,
- błędne ustalenie przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego niniejszej sprawy,
- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 230 kpc w zw z art. 229 kpc, art. 309 kpc w zw z art. 129 kpc , art. 232 zd 1 kpc oraz art. 233 § 1 kpc, zawierając szczegółowe wywody w przedmiocie podnoszonych zarzutów w uzasadnieniu apelacji zalegającej na k. 88-92 akt sprawy.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 29.714,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego lub ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie stanu faktycznego i wyciągnięte z tak ustalonego stanu faktycznego wnioski prawne.

W tych okolicznościach, zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem Sąd Okręgowy zauważa, iż nie jest obowiązany powtarzać prawidłowo dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń i prawnej ich oceny.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I Instancji wydając zaskarżone orzeczenie nie naruszył ani przepisów prawa procesowego ani przepisów prawa materialnego w sposób wykazywany w złożonym środku zaskarżenia.

Podnieść należy, że analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów wskazuje, iż zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 k.p.c. jest całkowicie niezasadny i bezpodstawny. Sąd Rejonowy oparł się bowiem na prawidłowo przeprowadzonych dowodach, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz zasady bezpośredniości i dokonał ich oceny bez naruszenia zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r. sygn. akt II CKN 572/99). Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Brak logiki we wnioskowaniu na podstawie zebranych dowodów lub wykroczenie we wnioskowaniu poza te granice albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, daje podstawę do przyjęcia, że przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. akt II CKN 817/00). Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r. II CKN 588/99). W okolicznościach przedmiotowej sprawy powód, w ramach zarzutów apelacji, przeciwstawia ustaleniom poczynionym przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, z uwzględnieniem zasad orzekania, własne twierdzenia, które stanowią jedynie polemikę ze słusznie i właściwie przeprowadzoną oceną dowodów w sprawie, dokonanych w oparciu o nie ustaleń i przyjętą ich prawną oceną. Nie można zatem uznać za

trafny zarzut dotyczący naruszenia art. 233 § 1 kpc. W konsekwencji stwierdzić należy, iż roszczenie objęte pozwem w tej konkretnej sprawie nie zostało udowodnione, zgodnie z ciężarem dowodzenia wynikającym z art. 6 kc.

Wskazać należy, że przepis art. 6 kc stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Wprawdzie wyrażonej w powyższym przepisie reguły rozkładu ciężaru dowodu i jego odpowiednika procesowego (art. 232 kpc) nie można rozumieć w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, obowiązek dowodzenia wszelkich faktów o zasadniczym dla rozstrzygnięcia sporu znaczeniu będzie spoczywał na powodzie, bowiem i pozwanego obarcza ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających jego zdaniem oddalenie powództwa, jednakże dotyczy to sytuacji, gdy strona powodowa wykaże wystąpienie faktów przemawiających za słusznością dochodzonego roszczenia (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.05.2011 r I PK 228/10, Lex nr 896458, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r, I ACa 1489/11, Lex nr 1236067). Taka sytuacja nie zachodzi w przedmiotowej sprawie, albowiem – co prawidłowo stwierdza Sąd I Instancji - powód nie zaferował takiego materiału dowodowego, który pozwoliłby ustalić istnienie stosunku prawnego będącego źródłem jego roszczenia. Za bezzasadny zatem należało również uznać zarzut apelacji w przedmiocie naruszenia art. 232 kpc.

Niewątpliwie to na powodzie w niniejszej sprawie spoczywał obowiązek wykazania zasadności dochodzonego roszczenia. Powód na potwierdzenie swych twierdzeń zawartych w pozwie załączył kserokopie dokumentów w postaci wezwania do zapłaty z dnia 25.11.2014 r, umowy o kredyt, zaświadczeń (...) z dnia 2 czerwca 2010 r, umowy o kredyt bezpieczny, umowy karty kredytowej, wypowiedzenia umowy karty kredytowej, bankowego tytułu egzekucyjnego, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu które nie zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem. Takie dokumenty wbrew zarzutom apelacji nie mogą zgodnie z art. 129 § 2 kpc być przedmiotem dowodu, co oznacza, że nie mogły stanowić podstawy ustalenia stanu faktycznego sprawy. Dopiero bowiem kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność ma moc dowodową(por.wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 czerwca 2013r., I ACa 166/13, LEX nr 1342291). W tym miejscu podnieść należy, że przepis art. 129 k.p.c. reguluje sytuację, gdy strona powołała się na dowód z dokumentu, i to zarówno wtedy, gdy dołączyła jego odpis do pisma procesowego, jak i wtedy gdy nie złożyła go w sądzie. Przepis ten daje bowiem stronie prawo do zaznajomienia się z oryginałem każdego dokumentu, na jaki powołuje się strona przeciwna. Ustawodawca, posługując się pojęciem dokumentu, rozumiał przez to oryginał dokumentu. Tam, gdzie oryginał może być zastąpiony przez odpis (np. odbitkę ksero), ustawodawca wyraźnie to zaznaczył (wyrok SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, LEX nr 783558). Z oryginałem dokumentu zrównany został jego odpis poświadczony za zgodność z oryginałem / Komentarz do art. 129 kpc Joanna Bodio, Lex/. W dalszej kolejności podnieść należy, że przepis art 230 kpc dotyczy faktów twierdzonych przez jedną stronę, wyraźnie w toku postępowania niezaprzeczonych przez stronę przeciwną. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób stwierdzić, aby pozwany jednoznacznie uznał w sposób pisemny lub ustny istnienie i wymagalność dochodzonych przez powoda roszczeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda jako bezzasadną stosownie do dyspozycji art. 385 k.p.c.

SSO Barbara Chłędowska SSO Adam Simoni SSR del do SO Witold Benicki

(...)

- (...)(...)

R..27.01.2016 r

SSO Adam Simoni